

Ovo je mišljenje bilo neočekivano opet osvježeno prije 8 godina, kad je na jednom brežuljku iznad Egejskoga mora blizu Efeza otkrivena jedna građevina, u kojoj je imala živjeti Majka Božja. Kratko iza toga saznalo se, da su već prije grčki pravoslavni seljaci iz okolice, koji se smatraju Zpotomcima nekadašnjih efeških kršćana, poznavali i štovali ovu malu ruševinu. Bez znanja ostaloga svijeta oni su sačuvali usmenu predaju, prema kojoj je ovo uistinu bila kuća, u kojoj je umrla Majka Božja.

Kad je g. 1950. proglašena dogma o tjelesnom uznesenju Majke Božje na nebo, poraslo je zanimanje za ovu građevinu tako jako, da je turska vlada sagradila cestu do nje. To je omogućilo, da se obnovi. Dne 19. kolovoza posvetio je obnovljenu kuću Msgr. Descuffi u prisutnosti od 3.000 hodočasnika. Značajno je, da su većina ovih hodočasnika bili Turci muslimani iz okolice, koji po svojoj vjeri također vrlo štiju »Hazreti Merjem«, kojoj je dapače posvećeno jedno poglavlje Kurana.

Kao dio radova na restauriranju, koje vrši Američko Društvo za Efez, bio je g. 1960. opet uređen grob sv. Ivana. Nad njim je iznova načinjena platforma, koja sadrži podnožja četiriju starih stupova, što potječu još od starog nadgrobno spomenika. Našli su u ruševinama neke razbijene komade jasnocrvenoga mramora sa Patmosa, pa su ih ponovo stavili na njihovo staro mjesto u stepenice.

Na Uskrs g. 1961. jedna skupina od preko 100 američkih katolika držala je službu Božju na ovoj platformi nad grobom. K tomu se priključilo i jedno krštenje. To je bila prva javna kršćanska služba Božja na ovom mjestu od g. 1305, kad su Turci zauzeli Efez.

Prošle 1961. godine pohodilo je preko 75.000 hodočasnika opet nastali grad sv. Ivana. Ove godine očekuje se još više posjetilaca, osobito odkako je papa Ivan skrenuo pažnju svijeta na »veliki Efeski Koncil«, kad je označio 11. listopad, svetkovinu Marijina božanskog Materinstva, kao dan otvorenja II Vatikanskog Sabora.

(Iz »Catholic Digest«, St. Paul, Minn.)

MOĆ VZTRAJNOSTI

1. V nekem francosko govorečem katoliškem deškem zavodu je 80 dečkov prvič slovesno prejelo sv. obhajilo. Slavnostni obred je bil vsem škofijskim navodilom navkljub sestavljen popolnoma brez sodelovanja navzočih: za uvod orgelski preludij, sledil je zborovski večglasni Kyrie (ki so ga peli do konca latinskega evangelija), po pridigi je pel zbor do konca hvalospeva, sledil je Sanctus, po povzdigovanju Benedictus, (ki je trajal do obhajila), med obhajanjem in do blagoslova je pel zbor, ki je za sklep zapel še večglasni Ave Maria. Besedilo petja, ki je bilo latinsko, ni bilo toliko razumljivo, da bi moglo biti navzočnim vernikom, staršem in otrokom, v spodbudo. Nihče ni bral berila, ali vsaj evangelija v francoščini, čeprav se je celebrant v homiliji skliceval na »besede, ki smo jih brali«. (Paroisse et liturgie 1963, 5, 491)

2. V neki slovenski cerkvi so imeli za proslavo 1100 letnice sv. Cirila in Metoda peto mašo s slovenskim petjem, celebrant pa je kakor nekdanj pel berilo in evangelij v latinščini.

3. V drugi cerkvi tudi pred izpostavljenim sv. Rešnjim telesom še vedno gorijo samo štiri sveče, ker so pač svečniki tako postavljeni.

4. Spet drugod pred blagoslovom z Najsvetejšim zapojejo samo eno kitico evharistične pesmi, čeprav navadno prav druga kitica izraža misel in prošnjo za blagoslov in čeprav je po škofijskih predpisih ukazano peti dve kitici (Pastoralne instrukcije za ljubljansko škofijo str. 273).

BORBA ZA OLTARE

Ovogodišnji Liturgijsko-homiletski tečaj u Zagrebu, na koji je došao neočekivani broj svećenika iz svih naših biskupija, prisutne je zadovoljio izvan očekivanja: bogatstvom sadržaja koji je izložen, visinom i preciznošću stručnih predavača, zbog izmjene najrazličitijih misli i pogleda, zbog slobode mišljenja i govora, konačno jer je bilo lijepo i ugodno boraviti zajedno.

Samo Božji plan i rad ne nosi u sebi ništa negativnoga. A ljudska djela nikada ne mogu biti posve savršena. Pa i ovom velikom djelu našega ILO-a mogla bi se dati kakva popratna opaska ili sugestija, ne u duhu buntovnosti već u duhu kršćanske ljubavi.

Šteta je što za ovakve tečajeve nemamo dovoljno velikih samo jednu dvoranu. Mi smo »auditivni tipovi« bili lišeni pogleda na predavače. A to mnogo nedostaje, da se predavanje s potpunim zanimanjem može pratiti. U onim dvjema dvoranama II. razreda nije bilo zadovoljavajuće pažnje i aktivnosti. Za jedinstvenu dvoranu idealno bi mogla poslužiti bogoslovska blagovaona, no samo u ljetnim mjesecima, jer nema ni peći ni dimnjaka. Ali eto opet nove teškoće: gdje uzeti prostor za blagovaonu?

Grada na tečaju bila je prebogata i precpsežna. Prenatran program prilično je umarao. Da se sve rasporedilo na četiri dana, manje bi se umora osjetilo, a veća korist.

Obzirom na vrijeme trajanja redovitih nedjeljnih propovijedi prevladalo je mišljenje, da se danas ne smije predugo propovjedati. Ako ne predložili, predavači su to barem usvojili. Jednako to vrijedi i za predavanja. Ni ona ne smiju biti predugačka. A zacijelo su bila predugačka. Dužinom su umarala. Ne mora se odjednom sve reći, pogotovo ne ono što nije bitno.

Na tečaju su se svećenici vladali kao vjernici kad im svećenici propovjedaju. A vjernici ne vole slušati da im se propovijed čita. Kako je ugodno bilo slušati onog predavača »bez svojih papirića«. I onog propovjednika »o astronomiji i zoologiji«. Predavač ne daje tuđe nego svoje. Pogotovo stručnjak znade izreći što u sebi nosi i što drugima želi dati.